

ת"פ 44051/05/18 - מדינת ישראל נגד רשאל געברי

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 44051-05-18 מדינת ישראל נ' געברי
תיק חיצוני:

בפני כבוד השופט דוד שאול גבאי ריכטר
המאשימה מדינת ישראל ע"י פמ"י פלילי - ב"כ עו"ד נעמי לוינוב
נגד נאשמים רשאל געברי
ע"י ב"כ עו"ד אחמד עואודה

החלטה

בקשה לפי סעיף 108 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב-1982 (להלן - החסד"פ)

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של החזקת פרסום תועבה [עבירה לפי סעיף 214(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן - **חוק**)] ופרסום תועבה [עבירה לפי סעיף 214(ב) לחוק].

מעובדות כתב האישום עולה, כי הנאשם החזיק בטלפון חכם ממנו שלח באמצעות אפליקציית ווטסאפ לאשה שאינו מכיר סרטון ובו שני ילדים המקיימים ביניהם יחסי מין. מיד לאחר שליחת הסרטון, שלח הנאשם לאותה אשה מסרון בערבית ובו נכתב "סליחה טעות". בהמשך היום, שלח הנאשם את הסרטון בהודעת ווטסאפ קבוצתית לשניים מעמיתיו לעבודה, אותם הכיר תקופה קצרה.

בדין ביום 31.12.2018 מסר הנאשם תשובתו לאישום. בין היתר ציין סניגורו, כי העברת הסרטון נעשתה בתום לב, וכי שליחתו לעמיתים לעבודה נועדה לברר האם הם מכירים את הורי הילדים המופיעים בסרטון. הסניגור סבר כי נסיבות אלו אינן מצדיקות הגשת כתב אישום, והגיש בקשה לקבלת חומרים מהמאשימה מכוח סעיף 108 לחסד"פ, הנוגעים להעמדה לדין בעבירה זו ב-3 השנים האחרונות, וזאת על-מנת לבסס טענה לאכיפה בדרנית, או אכיפה מפלה. כמו-כן ביקש לקבל כל נהל רלבנטי אצל רשויות התביעה.

המאשימה מתנגדת למבוקש.

ראשית, הפנתה המאשימה להנחיית פרקליט המדינה מס' 2.22 בדבר "פרסום, החזקה וצריכה של חומר תועבה ובו דמותו של קטין" (להלן - **ההנחיה**) ולמדיניות העמדה לדין העולה ממנו.

שנית, נטען כי לא הונחה תשתית ראייתית לכאורית לסתור את חזקת תקינות המעשה המינהלי של העמדתו של הנאשם לדין;

שלישית, נטען כי הבקשה מטילה על המאשימה נטל בלתי סביר לנוכח היקפה;

רביעית, הופנית לת"פ (שלום נצרת) 47679-12-15 מ"י נ' **בן צפניה** (להלן - **עניין בן צפניה**) שם הואשם הנאשם בחזקת פרסום תועבה ללא פרסומו, מקרה קל-ערך ביחס למקורו, המלמד על כך שעבירות אלו נאכפות בנסיבות שונות, דבר השולל את טענת הסניגור לאכיפה בדרנית או לאכיפה מפלה.

המאשימה הפנתה לעפ"א (ארצי) 16393-12-13 מ"י נ' **דואב** (מיום 9.9.15) (להלן - **עניין דואב**) לענין התשתית הנדרשת לצורך ביסוסה של טענת אכיפה בדרנית ולפסיקה נוספת בעניין זה.

עמוד 1

בתשובתו לתגובת המאשימה חזר הסניגור על עמדתו וציין כי עצם העובדה שהמאשימה מצאה להפנות למקרה אחד בלבד, מלמדת על כך ש"מדובר במקרים נדירים שבהם מוגש כתב אישום בגין החזקה של קובץ אחד ולזמן מוגבל ולכל היותר שליחתו לאחד או שניים באמצעות אפליקציית ווטסאפ". כן היפנה הסניגור לשיקולי ההעמדה לדין בפרק ב' להנחיה שצירפה המאשימה, מהם הוא למד, שבנסיבות העניין לא היה מקום להעמיד את הנאשם לדין בהיות כמות התכנים נמוכה (קובץ אחד); הקובץ לא הוחזק בגיבוי ואף נמחק; הנסיבות מקימות לטענת הסניגור "תום לב" בהחזקת החומר. בטיעוניו, היפנה הסניגור לפסק הדין בעניין סגל [עע"מ 2398/08 מ"י נ' סגל (מיום 19.6.2011)].

דין והכרעה

לאחר ששמעתי את טענות הצדדים, סברתי כי יש לדחות את בקשת הסניגור לקבל את המידע בדבר העמדה לדין בשלוש השנים האחרונות בעבירות נשוא כתב האישום.

ראשית, אני סבור כי הסניגור לא הציג, ולו ראשית ראיה לביסוס טענתו בדבר אכיפה בררנית או אכיפה מפלה. ב-ע"פ 6328/12 מ"י נ' **פרץ** (מיום 10.9.2013) (להלן - **עניין פרץ**) נקבע בדעת רוב כך:

"מסופקני אם ראוי לקבוע כי די במקרה זה אחד ויחיד בו פעלו הרשויות המינהליות בעבר בדרך שונה ולא הגישו כתב אישום, כדי להוביל בהכרח לביטולו של כתב אישום במקרה דומה אחר. נראה, כי על הנאשם להראות, כי לאורך זמן ובאופן שיטתי (או קרוב לכך) קיבלו הרשויות המינהליות במקרים דומים החלטות שונות מאלה שנתקבלו במקרה שלו" (פסקה 4 לחוות דעת הנשיא גרוניס בעניין **פרץ**).

בענייננו, לא רק שלא הוצג לי מקרה יחיד דומה שבו לא הועמד לדין, אלא שהמאשימה הפנתה לענייננו של **בן צפניה**, שנסיבותיו קלות יותר ממקורנו, שבו בכל זאת הועמד לדין. די בכך להפריך את טענתו של הנאשם ולהביא לדחייתה. עובדה זו מחזקת את טענת המאשימה, כי כל מקרה נבדק לגופו ובקפידה במסגרת שקילת אפשרות הגשת כתב אישום.

שנית, ולמעלה מן הדרוש, משעה שלא נמצאה תשתית להצדיק היעדרות לסעד המבוקש, יוער כי ספק אם היה מקום להיעתר לבקשה כפי שנתבקשה מבחינת היקפה והתפרסותה על פני 3 שנים.

שלישית, הסניגור טען לפגמים שנפלו בשיקול הדעת של רשויות התביעה בעת ההעמדה לדין, לנוכח השיקולים הנוגעים להעמדה לדין, המופיעים בפרק ב' להנחיה. לא מצאתי כי טענה זו נכונה בענייננו, שכן מדובר לכאורה, הן בהחזקת החומר והן בהפצתו פעמיים לשלושה אנשים שונים, ולכל הפחות, לשניים, אם תתקבל טענת הנאשם, כי ההפצה הראשונה בטעות יסודה. תכליות התיקון לחוק העונשין הנוגע לעבירות תועבה ופדופיליה, היא להילחם בתופעה קשה זו של החפצת ילדים, גופם ונפשם, תוך חילול כבודם ופרטיותם (ר': ס' 3א להנחיה וההפניה לפסיקה שם). כאשר זוהי תכלית החקיקה, קשה להמעיט מהצורך להילחם בתופעה תוך בחינת כל מקרה ומקרה. בשורה התחתונה, לא מצאתי כי ההעמדה לדין במקרה זה, חורגת ממתחם הסבירות שעה שלנגד עיניי ניצבת תכלית החקיקה.

אשר לטענה בדבר היעדר אישור פרקליט - הטענה נטענה בתשובה לתגובת המדינה מבלי שזו הגיבה עליה. בשלב זה, לנוכח התוצאה אליה הגעתי, לא מצאתי להידרש לטענה בשלב זה, והסניגור יהא רשאי להעלותה בעת הדיון הקבוע לשמיעת ראיות.

אך מובן ומובהר, כי טרם נשמעו הראיות בתיק, ועומדת לנאשם חזקת החפות ביחס למיוחס לו, ואין בהחלטה זו משום הבעת דעה לגבי תוצאת ההליך מבחינת קביעת אשמה או היעדרה.

סוף דבר. הבקשה נדחת.

יש לשלוח לצדדים.

ניתנה היום, כ"ב שבט תשע"ט, 28 ינואר 2019, בהעדר
הצדדים.